

מת (קרית שמונה) 68006-01-25 - מועתצם אבו דיאכ נ' מדינת ישראל

מ"ת (קרית-שמונה) 68006-01-25 - מועתצם אבו דיאכ נ' מדינת ישראל-שמונה

מ"ת (קרית-שמונה) 68006-01-25

מועתצם אבו דיאכ

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בקרית-שמונה

[02.03.2025]

כבוד השופט ערן בר אור

החלטה

1. בהחלטה מפורטת שניתנה בתאריך 4.2.2025 הוריתי על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, וזאת לאחר שנקבע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האישום המיוחס לו, קיימת עילת מעצר, ולא ניתן לתת אמון במבקש במידה המצדיקה את שחרורו ממעצר.

2. בתאריך 6.2.2025, יומיים לאחר שניתנה החלטת המעצר, הוגשה הבקשה שלפני בה התבקש בית המשפט לעיין מחדש בהחלטתו ולהורות על שחרורו של המבקש. בבקשה, טוען המבקש כי לאחר שנשמעה החלטת בית המשפט בעניין מעצרו, התקיים דיון בתיק העיקרי במהלכו שינו שני עדי התביעה המרכזיים אחד מלאלחה ונאפע גאנם (להלן: "אחמד" ו-"נאפע" בהתאמה, וביחד: "השב"חים") את גרסתם והודו כי מי שאישר להם ללון במקום בו נתפסו היה המעסיק שלהם ולא המבקש. לשיטת המבקש, המדובר בכרסום מהותי בראיות המשיבה, המצדיק עיון מחדש בהחלטה.

3. עוד טוען המבקש כי גם בעובדה שהמשך שמיעת הראיות נקבע לתאריך 6.5.2025, יש כדי לאפשר עיון מחדש בהחלטה, שעה שעלול להיווצר מצב שבו המבקש ישהה במעצר פרק זמן ארוך יותר מתקופת עונש המאסר שייגזר עליו אם יורשע בסופו של יום.

4. לפיכך סבור המבקש כי יש לקבל את בקשתו ולהורות על שחרור לשטחי הרשות הפלסטינית, עם הפקדה כספית וערבות של שני ערבים מוצעים.

5. לחילופין סבור המבקש כי יש לקצוב את תקופת מעצרו לפרק זמן קבוע מראש ולא עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו, שכן המשך מעצרו של המבקש עד לסיום שמיעת העדים ומתן הכרעת הדין אינה מידתית ופוגעת בחירותו של המבקש במידה העולה על הנדרש.

6. בדיון שהתקיים בפני בתאריך 26.2.2025 חזר ב"כ המבקש על האמור בבקשה והסביר כי טענתו של המשיב על פיה כלל לא הלין את השב"ח צריכה להתברר עד תום בפני המותב העיקרי, אשר צריך להכריע בסופו של יום אם המבקש הינו מסייע, או מבצע או בעקיפין או במישרין, וזאת על בסיס המארג ראיתי שיוצג בפניו. עוד הוסיף שלשיתו הכרסום בראיות הינו נוכח הטענה שהמעסיק אמר שאין לו קשר לעובדים וגם לא למבקש, ואילו במהלך שמיעת הראיות טענו השב"ח אחרת. לעניין זה גם טען שיש בידיו "ראיות, מסמכים, צילומי שיקים לאותם עובדים שמראים שאבו ג'בל העסיק אותם" ויש בידיו תיעודים המלמדים שהתקשורת עם המעסיק הייתה ישירה.
7. ב"כ המבקש שב והפנה לכך כי דיון ההמשך לשמיעת הראיות נקבע לתאריך 2.5.2025, וכעת יש בידיו להציג ערב ישראלי שיכול לערוב להגעתו של המבקש להמשך שמיעת ההוכחות. לסיום שב וטען ב"כ המבקש כי השארתו של המבקש במעצר עד למועד ההוכחות, "יש בה לאיין את העונש הצפוי בעבירות מסוג זה".
8. לעומתו, ביקשה ב"כ המשיבה לדחות את הבקשה לעיון חוזר, שעה שלשיתתה הבקשה כלל לא עומדת בתנאי הסף של החוק לעיון חוזר. ב"כ המשיבה ציינה כי לא חלף זמן משמעותי מאז ניתנה ההחלטה על מעצרו של המבקש והוא אף לא הצביע על עובדות חדשות, שכן בית המשפט נתן דעתו בעניין הראיות ובעניין גרסתו של המבקש, ובהחלטה נקבע כי קיימות ראיות לביצוע העבירה גם אם תתקבל גרסתו של המבקש במלואה.
9. ב"כ המשיבה הדגישה כי הליך זה דן בראיות לכאורה, וראיות מטעם ההגנה לא יכולות לבוא בפני בית המשפט בשלב זה. יחד עם זאת ציינה כי גם בעדותם בבית המשפט ציינו השב"ח שהקשר היה אך ורק דרך המבקש ולא באופן ישיר מול המעסיק.
10. ב"כ המשיבה טענה כי מועד ההוכחות קבוע לחודש מאי לשמיעת סיום פרשת התביעה, ולשיתתה המדובר בעבירה שמתחם הענישה מתחיל מ-9 חודשים עד ל-24 חודשים (שכן מדובר בנסיבות מחמירות), ועל כן גם המועד אשר נקבע לחודש מאי אינו מרחיק לכת, ואף אינו מצדיק את קציבת מועד המעצר.
- דיון והחלטה
11. סעיף 52(א) לחוק המעצרים קובע כלהלן:
"עצור, משוחרר בערובה או תובע רשאי לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר, בענין הנוגע למעצר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה, לרבות בהחלטה לפי סעיף זה, אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה."
12. בבש"פ 9604/17 מאיר אברג'יל נ' מדינת ישראל (19.12.2017) נקבע כי:

- "סעיף 52 לחוק המעצרים קובע כי עיון חוזר בהחלטה בעניין הנוגע למעצר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה, יעשה רק אם "נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה". מכך נובע, כי המסגרת הדיונית של עיון חוזר לא נועדה לשמש "מסלול עוקף" לפתיחה מחודשת של החלטת המעצר הקודמת. המבקש מבית המשפט לעיון פעם נוספת בהחלטה שניתנה על-ידו בטרם שחלף זמן ניכר, נדרש להוכיח כי קיים מידע מהותי ומשמעותי אשר לו היה ידוע בעת שניתנה ההחלטה הקודמת, היה בכך כדי להביא לשינוי ההחלטה (בש"פ 9437/17 מדינת ישראל נ' פלוני, [פורסם בנבו] פסקה 11 (6.12.2017))."
13. בענייננו, לא יכולה להיות מחלוקת כי טרם "חלף זמן ניכר" מאז שניתנה ההחלטה על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים ועד להגשת הבקשה הנוכחית. משכך, יש לבדוק באם בפרק זמן זה התגלו עובדות חדשות או השתנו הנסיבות מאז ניתנה ההחלטה, שיש בהן כדי להורות על שינוי ההחלטה.
14. לאחר שקראתי את הבקשה, ושמעתי את טענות הצדדים, אני סבור כי דין הבקשה - להידחות. אסביר.
15. לטענת ב"כ המבקש, התגבשה עילה לעיון מחדש לאחר שנשמעה עדותם של השב"חים בבית המשפט, אשר בניגוד לחקירתם במשטרה, תמכו כעת בגרסתו של המבקש ועל פיה מי שנתן את האישור לשהייתם במקום בו נתפסו, היה המעסיק שלהם ושל המבקש.
16. לדעתי, אין בטענה זו די כדי לשנות מהחלטתי, שכן הן אחמד והן נאפע הוכרזו במהלך הדיון בתיק העיקרי כעדים עוינים, והודעותיהם במשטרה הוגשו בהתאם לסעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971. לכן, כל עוד לא ניתנה החלטה המעדיפה את גרסתם בבית המשפט על פני הגרסה שניתנה בחקירתם במשטרה, וכל עוד לא הוגשו ראיות נוספות שיש בכוחן ללמד על עדיפותה הלכאורית של גרסה אחת מול השנייה, אינני סבור שחל כרסום משמעותי בראיות לכאורה.
17. הגם שב"כ המבקש טען שיש בידיו ראיות לתמיכת גרסתם החדשה של השב"חים, אלו עדיין לא הוגשו לבית המשפט, ואף לא הוגשו לעיוני. ממילא בשלב הדיון במעצר עד תום ההליכים, בית המשפט בוחן אם יש בראיות שבידי התביעה כדי להעמיד סיכוי סביר להרשעה באשמות המיוחסות לנאשם, ולא נשקלות - אלו מול אלו ראיות התביעה וראיות ההגנה (ר' לעניין זה בסעיף 22 להחלטתי מיום 4.2.2025).
18. יתרה מכך, עיון בפרוטוקול הדיון בתיק העיקרי מגלה כי הם אחמד והן נאפע טענו כי האישור ללינתם במקום בו נתפסו, ניתן על ידי המעסיק למבקש, והוא היה זה שאמר להם שהמעסיק מרשה להם ללון במקום (ר' בעמוד 11 לפרוטוקול המוקלט, בשורות 32-34, וכן בעמוד 5 לפרוטוקול המוקלט, בשורות 10-11).

19. גם בדיון שהתקיים לפני הסכים ב"כ המבקש כי הקשר של השב"ח למעסיק היה דרך המבקש עצמו (ר' בעמוד 16 לפרוטוקול, בשורה 20). מכאן, שגם אם תתקבל גרסתם המלאה של השב"ח בבית המשפט, עדיין יש בה לכדי ללמד שהמשיב עצמו היה זה שקישר בין המעסיק לשב"ח, הוא זה שביקש בשמם ללון במקום, והוא זה שהודיע להם כי המעסיק נעתר לבקשתם.

20. על כן, אינני סבור שבגרסתם החדשה של השב"ח יש משום בכרסום מהותי בראיות התביעה, שכן גם על פי הגרסה החדשה של השב"ח, המבקש ביצע המבקש את עבירת ההלנה המיוחסת לו. אין לי אלא לחזור על הדברים אותם קבעתי בהחלטתי הקודמת (בסעיפים 24-25):

24. זה המקום לציין כי סעיף 12ב(א)(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 קובע כדלקמן:

12ב. (א) על אף האמור בכל חיקוק, אלה דינם מאסר ארבע שנים או הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין:

(1) מי שמעמיד, בתמורה או שלא בתמורה, מקום לינה לרשותו של תושב זר שנכנס לישראל שלא כדין או שיושב בה שלא כדין, או מסייע בתמורה או שלא בתמורה, לתושב זר כאמור להשיג מקום לינה, והכול בין במישרין ובין בעקיפין, בין בעצמו ובין על ידי אחר המועסק על ידו או מטעמו;

25. כך שגם אם נרחיק לכת, ונקבל את גרסת המשיב כי הוא ביקש מנוואף, בשמם של אחמד ונאפע, אישור ללון במקום הלינה, והוא נתן להם ללון במקום לאחר שהתקבל אישורו של נוואף, עדיין ביצע המשיב את העבירה המיוחסת לו, שכן הוא לכל הפחות סייע לתושב זר להשיג מקום לינה, בניגוד לחוק. משום כך, אין כל משמעות גם לטענתו של המשיב כאילו לא היה "מחזיק" המקום.

21. עולה מכך כי אין בגרסתם החדשה של השב"ח, כפי שהיא עלתה מעדותם בבית המשפט כדי להוות נסיבות חדשות המצדיקות עיון חוזר בהחלטה, שכן החלטתי הקודמת לקחה בחשבון כי גם אם גרסתו של המבקש (ועתה גם גרסת השב"ח) תתקבל במלואה, עדיין יש בכך ללמד על ביצוע העבירה על ידי המבקש.

22. לעניין בקשתו של המבקש לשחררו, או לקצוב את תקופת מעצרו, בשל העיכוב בהמשך שמיעת הראיות בעניינו, אציין כי הגם שיש מקום לשקול שיקול זה בין יתר השיקולים ששוקל בית המשפט בבואו להאריך מעצר (ר' למשל בבש"פ 3926/22 פארס מטור נ' מדינת ישראל (16.6.2022)), עדיין יש לזכור כי החלטה על בסיס הטענה כי הנאשם ירצה במעצרו עונש העולה על העונש הצפוי לו, צריכה להתקבל בזירות המתבקשת. ר' לעניין זה בבש"פ 5407/23 האנה אלסאנע נ' מדינת ישראל (20.7.2023):

"בנקודה זו ראיתי נכון לתת 'הערת אזהרה'. כאשר קיימות 'ראיות לכאורה' ו'עילת מעצר', על בית המשפט של המעצר להיזהר מלהיכנס בנעליו של בית המשפט הדין בהליך העיקרי, ולעשות כן רק כאשר מסתבר, על פני הדברים, כי גם אם הנאשם ימצא אשם בדינו - הוא ישוחרר לאלתר מהמעצר. ניתן להניח כי החלטה מעין זו לא תתקבל כעניין שבשגרה, אלא במקרים המתאימים, ולאחר שבית המשפט של המעצר נתן דעתו למכלול העובדות והנסיבות הצריכות לעניין."

23. במקרה שלפני, ובשים לב למתחם העונש ההולם ולענישה הנוהגת בעבירה בה מואשם המבקש, אינני סבור ניתן לומר שהחשש עליו מצביע ב"כ מתקיים. הדיון קבוע לעוד כחודשיים, ובשים לב שהמבקש נעצר לראשונה בתאריך 17.1.2025, אינני סבור כי תהיה בתקופת מעצרו עד למועד הדיון מעבר לעונש הצפוי לו באם יורשע.

24. לעניין טענתו של ב"כ המבקש לפיה כעת הוא יוכל להבטיח את חזרתו למשפטו, נוכח קיומו של ערב מוצע חדש, אין לי אלא להפנות פעם נוספת להחלטתי מיום 4.2.2025, בה קבעתי כי אינני סבור שניתן לתת אמון במשיב במידה המצדיקה את שחרורו ממעצר, ואינני סבור שיש בהפקדת ערבויות, גם על ידי ערב ישראלי, לאיין את הסיכון מהימלטותו של המבקש מהדיון.

25. אזכיר כי המבקש, אשר החזיק בהיתר עבודה בישראל, ידע כי אסור לו ללון בארץ, ולמרות זאת ניצל את העובדה שניתן לו היתר להיכנס למרחבי ישראל, נשאר ללון בארץ ואף הזמין אחרים ללון עמו. חמורה מזה העובדה כי המבקש גם ידע שלאחמד ונאפע אין היתרי כניסה לישראל, ועל אף זאת סייע בידם ללון בחדרו. מכאן שאין במעשיו של המבקש רק "חריגה מתנאי ההיתר", אלא יש לראות בו כמי שהפר את האמון שניתן בו להחזיק בהיתר עבודה בישראל, ובמקום לקיים את תנאי ההיתר הוא השתמש בו כמכשיר להקלת ביצוע העבירה שיוחסה לו.

26. לפיכך, לאחר שמצאתי כי אין בנסיבות החדשות עליהן הצביע המבקש כדי לשנות באופן מהותי מהמארג הראייתי לחובתו; לאחר שמצאתי כי אין בתקופה עד למועד הדיון הבא בתיק העיקרי כדי להורות על שחרורו או קציבת תקופת מעצרו בשל החשש לעיוות דין; ולאחר שלא שוכנעתי כי יש במתן ערבות נוספת כדי להפיג את מסוכנותו של המבקש - אני מורה על דחיית בקשתו לעיון חוזר.

ניתנה היום, ב' אדר תשפ"ה, 02 מרץ 2025, בהעדר הצדדים.